

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

FRANCESCA CASADEI: NEBO JE MEJA

Podatki o knjigi

- Naslov: Nebo je meja
- Avtorica: Francesca Casadei
- Prevedla in uredila: Meta Lenart Perger
- Lektorirala: Špelca Mrvar
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: trda
- Število strani: 196
- ISBN: 978-961-278-633-5
- Cena: 23,50 EUR
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2023

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Pravo prijateljstvo se ne vda zvičajnosti

Filo, Giuli, Ale in Selenia vsak s svojimi strahovi pričakujejo novo šolsko leto, v katerem bodo zakorakali v srednjo šolo. Strahovi se kmalu izkažejo za manj upravičene, kot so se zdeli, šolski dnevi pa sčasoma postanejo rutina. Preobrat prinese odkritje skrivnostnega sporočila, vrezanega v Giulijino klop. Razvozlavanje skrivnosti postane izziv, ki prijatelje združi, a hkrati pripelje tudi do hudih sporov in zavisti. Nočni podvigi, srečanja v gozdu in branje Iliade jih vodijo do presenetljivega končnega razkritja in vsak od njih najde ključ do spoznavanja sebe in drugih.

Giulia se iz Bergama preseli v Urbino in se težko privaja na novo šolo, begajo pa jo tudi prepiri med staršema, ki postajajo vse hujši. Filippo se težko sooča z ločitvijo staršev in dedkovo boleznijo, zaradi katere je prikrajšan za modre pogovore z njim. Alessandro je zelo sramežljiv in vase zaprt deček, ki v sebi zelo trpi zaradi posmehovanja sošolcev na račun svoje teže. Selenia, najbolj ljubka v razredu, pa povečuje svojo podobo in ne trpi porazov. Giuli, Filo, Ale in Sele se znajdejo v istem razredu, kjer se sprva vsak od njih počuti osamljenega. Med uro književnosti se Filippo zazre v svojo klop in na njej opazi skrivnostne črke, kmalu pa se med pogovorom z Giulio izkaže, da je tudi njena klop nekaj posebnega ...

Z odlomki *Iliade* in njenim še danes aktualnim sporočilom roman zadobiva poetični pridih, ki ga avtorica mojstrsko vpelje v probleme šolarjev sodobnega časa, kot so izločanje na podlagi ekonomskega in socialnega statusa, izsiljevanje, spletno nasilje ter lažno širjenje novic. Z izbiro izsekov iz *Iliade* je avtoričino sporočilo jasno: branje klasičnega dela postavlja pred mladega človeka zrcalo, v katerem se lahko kljub večtisočletni zgodovini prepozna in razvija empatijo. Ahil, Hektor in Priam sobivajo z nami tudi dandanes.

O pisateljici

FOTO: Francesca Casadei, VIR: splet

Francesca Casadei živi in dela v Urbinu v Italiji. Po izobrazbi je učiteljica književnosti, ob svojem delu pa se ukvarja tudi s koordiniranjem projektov na področju poglobljenega branja in pisanja kot sredstva za izražanje. Vodi izobraževalne tečaje za učitelje o povezanosti življenja in književnosti. Na področju didaktike sodeluje s Pedagoško fakulteto v Urbinu in z različnimi založbami. Zelo jo zanima vzgoja, pri svojem delu pa širi misel, da je literarna beseda »hrana« za osebno rast, z njo pa na nek način tudi poskrbimo zase.

Iz knjige

Včasih razmišljam, da bi besedam morali dati ceno: drage besede, poceni besede, besede z znižano ceno, besede na popolni razprodaji. Grde besede, ki ranijo, bi morale biti zelo drage, na stotine evrov. Tako bi tisti, ki bi jih hotel kupiti, dobro premislil! Lepe besede pa bi se morale vedno prodajati na razprodajah, da bi jih lahko kupil za tako težko torbo, da bi jo komaj privlekel do doma. (Str. 31)

V šoli še ponoči ni tišine: slišijo se škripanje, kapljanje, tiktakanje ... predvsem pa se slišijo glasovi profesorice Tonucci, Giuli, Tobie, Fila, Selenie, Tarjidiya, kot da bi stene te glasove vračale in krepile ... In tako sem pomislil, da vse besede, ki jih izrečemo, letijo, se odbijajo od klopi in se naposled lahkotne usedejo na stene, ki jih počasi, drugo za drugo, ujamejo in vpijejo vase. Šolske stene niso kot običajne stene: narejene so iz besed. Besede zaspijo ali ranijo. Besede so mehke ali robate. Besede pojejo ali ropotajo. Besede dišijo po modrih travnikih ali smrdijo po starem. Besede grejejo ali hladijo. Besede omrtvijo v stisku primeža ali dajejo pogledom svobodo. Besede bežijo stran ali se vrinejo globoko vate in ti delajo družbo. Ko pride tišina, vse te besede hkrati pridejo na plano. In če vstopiš v razred ponoči, tako začutiš valove besed, ki se valijo proti tebi in te odnašajo s seboj, pri tem pa tvegaš, da bi se utopil. (Str. 129)

Bilo je težko. Besede so bile tam že toliko časa, čakale so na skrivnem: mami ... očka ... zid ... tišina ... Na videz neškodljive besede, kot vse druge. Besede postanejo škodljive zaradi njihove specifične teže. Tako je, besede imajo težo in z njimi se zgodi tako kot s plinom: tiste težje ostanejo spodaj, dokler se ne pogreznejo v še neraziskane jame, kjer v odsotnosti svetlobe in kisika počasi gnijejo in okužijo vse naokoli. Treba je imeti pogum za to, da jih znova potegnemo ven, na površje. A na sončni svetlobi kot po čudežu postanejo lažje, dokler ne poletijo. V tistem trenutku – morda v solzah – se počutiš dobro. In ne le ti. Kajti napor, ki ga nekdo opravi, je za vse; neverjetno je, kako imajo lahko zelo različne osebe zakopane iste besede. (Str. 173)

